

φευγάλα

φευγάλα, η, ουσ. [<φεύγω + κατάλ. -άλα]. **1.** η βιαστική φυγή, η φυγή: «να τον δεις φευγάλα εσύ, μόλις είδε τον τάδε να 'ρχεται καταπάνω του!». (Λαϊκό τραγούδι: *χόρεψε λεβεντόπαιδο είν' η ζωή μια στάλα ένα βαρύ ζεϊμπέκικο και ύστερα φευγάλα*). **2.** η δραπέτευση: «η φευγάλα των κρατούμενων του κόστισε τη θέση του».

- *παίρνω φευγάλα*, **α.** φεύγω βιαστικά, φεύγω τρέχοντας, από κάπου: «μόλις είδε τους αστυνομικούς, πήρε φευγάλα για να μην τον πιάσουν». **β.** δραπετεύω: «τη στιγμή που ο δεσμοφύλακας του έσκυψε να πει νερό, πήρε φευγάλα κι ακόμα τον ψάχνουν». **γ.** εκδιώκομαι από τη θέση της εργασίας μου: «με τις τελευταίες απολύσεις που έκαναν στο εργοστάσιο, πήρα κι εγώ φευγάλα».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας